

Det kongelige justis- og beredskapsdepartement

Oslo 10.02.17

Høringsvar til forslag om endringer i utlendingsforskriften – senking av underholdskravet og endring av ettårsfrist for unntak for flyktninger.

Vi viser til departementets høringsbrev med svært kort svarfrist satt til 8. februar 2017. Vi benytter med dette anledningen til å kommentere forslaget.

Med over 6.000,- henvendelser i året til våre seks kontorer rundt om i landet angående familiegjenforening, er det ingen etter utlendingsmyndighetene selv som jobber mer med temaet enn oss. Mange av de som henvender seg for bistand, er flyktninger. Vi har følgelig utstrakt erfaring når det kommer til familiegjenforeningsprosessen og hvordan utlendingsmyndighetene praktiserer regelverket.

Senking av underholdskrav:

Vi er positive til at underholdskravet reduseres. Dette følger også direkte av stortingets vedtak. Vi har i lengre tid spurt om når regelverket på dette punktet skulle endres i henhold til stortingsvedtaket, og er overrasket over at dette nå skal behandles sammen med andre innstramminger på feltet, innstramminger som ikke kommer fra samme stortingsvedtak som reversering av fjorårets økning av underholdskravet.

Dette dreide seg om to separate vedtak i stortinget, og det er vanskelig å se noen annen saklig grunn for å slå disse to endringene sammen enn å trenere reduksjon av underholdskravet hvor regjeringen ble nedstemt av stortinget.

Andre stortingsvedtak fra samme runde behandles separat, slik som tilknytningskrav i familiegjenforeningssaker.

Vi har opplevd henvendelser fra flere fulltidsarbeidende som har fått avslag på familiegjenforening på grunn av det økte underholdskravet, men som oppfyller det reduserte kravet. Dette har resultert i avslag fra forvaltningen som ikke skulle ha skjedd om stortingsvedtaket ble fulgt opp raskere, og dette dreier seg blant annet om barn som har blitt sittende fast i krigsoner.

Før underholdskravet ble økt, advarte vi om at økningen ville føre til at mange fulltidsarbeidende mennesker ble fratatt retten til familiegjenforening, da særlig ufaglærte i en lang rekke yrker, slik som hotell og restaurant, butikkmedarbeidere, barnehageansatte, kommunalt ansatte, ansatte i bygg og anlegg, parkeringsvakter, renholdere og mange innen pleie og omsorgsykker, for nevne noen. Det er en politisk uttalt målsetning å øke rekrutteringen til mange av de ovennevnte yrkene.

Vi ser nå at det er akkurat det som har skjedd, og vi anmoder om at fjorårets økning blir reversert umiddelbart i tråd med stortingsvedtaket, og at dette gjøre uavhengig av behandling av eventuelle innstramninger ellers i familiegjenforeningsregelverket.

Reduksjon av frister:

Det å fylle ut en søknad på internett innen tre måneder, kan tilsynelatende høres enkelt ut. Virkeligheten er en ganske annen.

Det regjeringen nå foreslår, vil være et stort hinder for integrering, føre til at flere barn og kvinner blir sittende fast i krigsområder og flyktningleire, mer bruk av menneskesmuglere og sist, men ikke minst, mer byråkrati i Norge.

Vi opplever allerede med dagens frist på ett år for fysisk oppmøte på ambassade, at mange har vansker med å rekke fristen.

- Komplisert søknad

Normalt fylles søknad om familiegjenforening ut på UDIs nettportal. Skjemaet er kun tilgjengelig på norsk og engelsk. Altså forutsetter utfylling av søknaden at vedkommende som fyller det ut må snakke norsk eller engelsk og beherske bruk av data. Det er helt enkelt ikke tilfellet for alle flyktninger.

Videre er skjemaet såpass komplisert å fylle ut, at vi opplever stor pågang til våre kontorer for hjelp til dette. Vi mottar daglig henvendelser fra flyktningkonsulenter og offentlige ansatte som ber om hjelp fordi nettløsningen er så komplisert at selv offentlig ansatte ikke klarer å bruke den.

Det er familiemedlemmet i utlandet som formelt søker om oppholdstillatelse, men av praktiske årsaker, som nevnt over, fylles nettskjemaet for familiegjenforening ofte ut av personen i Norge. Nyankomne flyktninger klarer sjelden dette uten hjelp. Det tar tid å bli bosatt i en kommune, slik at de fleste de første tre månedene etter innvilget oppholdstillatelse, fortsatt bor på asylmottak.

Følgelig er de ikke kommet igang med introduksjonsprogram og norskopplæring. Det finnes heller ikke noe tilbud for å hjelpe folk med søknader verken rundt om på asylmottakene eller i kommunene når de blir bosatt, så dette henvises i stor grad til oss.

Kort oppsummert er det ikke realistisk at folk vil klare å fylle ut skjemaene riktig selv, og de vil da være avhengige av hjelp som det fort tar tid å finne fram til.

Vi har også sett en rekke eksempler på at folk har fylt ut skjemaet feil, eller fått hjelp fra noen som ikke kan det, slik at søknad ikke har blitt korrekt utfylt. Dette har i flere saker ført til avslag på søknaden, og vi opplever lite forståelse hos UDI og UNE i klageomgangen for feil i søknadsprosessen.

En frist på tre måneder vi utvilsomt føre til at mange flyktninger, kun på grunn av problemer med å fylle ut kompliserte skjema på språk de ikke forstår, fratras retten til familieliv.

- Vansker med å levere søknad

Det å fysisk levere en søknad om familiegjenforening, byr på en rekke store utfordringer. Vi opplever allerede med dagens frist på ett år for fysisk oppmøte på ambassade, at mange har vansker med å rekke fristen.

Det er helt enkelt ikke mulig å inngi søknad i de landene det kommer flest flyktninger fra, slik som Syria, Irak, Afghanistan, Eritrea og Somalia for å nevne noen. Dette betyr at de som skal søke, må reise til et annet land hvor det er norsk ambassade for å levere søknad. Flyktninger er ofte ikke den økonomisk mest ressurssterke gruppen, og reise til et annet land er gjerne kostbart. Dessuten dreier dette seg om reiser som gjerne finner sted i krigsherjede områder, og i land som Eritrea får de færreste tillatelse til å reise ut, slik at det å fremme søknad om familiegjenforening gjerne medfører en risikabel flukt fra hjemlandet med påfølgende risiko for fengsling og det som verre er.

- Vansker med å få time for å levere søknad

Det er ikke nok å bare dukke opp på en norsk ambassade, dette må skje til avtalt tid. Flere ambassader har ventetid på flere måneder for å få slik time. I tillegg har for eksempel ambassaden i Libanon outsourcet dette arbeidet til et privat søknadssenter som også krever sitt gebyr og nettsøknad for time. Høsten 2016 var det i mange tilfeller umulig å bestille time for å levere søknad om familiegjenforening fra Libanon. Vi har flere konkrete eksempler på at verken det å bestille time på nett, sende e-post eller ringe ambassade og søknadssenter

har resultert i noen timeavtale. Nå har det omsider blitt mulig å bestille timer igjen, men ventetiden er lang.

- Økonomi

Søknad om familiegjenforening er blitt en enda mer kostbar prosess etter at søknadsgebyret ble hevet fra kr. 5.900,- til kr. 8.000,- i 2017. På toppen av dette kommer det gjerne reisekostnader for at familien kan reise til et land med norsk ambassade. Siden mange flyktninger ikke har de store økonomiske midlene, er det gjerne personen i Norge som betaler dette i praksis. Som nevnt over, bor personene i Norge stort sett på asylmottak en god stund etter innvilget asyl.

Samtidig som det altså har blitt dyrere å søke familiegjenforening, har utbetalingene til beboere i asylmottak blitt redusert. En enslig voksen beboer på asylmottak, mottar nå maksimalt kr. 2.340,- pr. måned¹ som skal dekke mat, klær, transport etc. Det sier seg selv at et søknadsgebyr på kr. 8.000,- er en enorm sum i denne situasjonen. På toppen av dette skal altså gjerne familiens reise til et annet land med norsk ambassade finansieres.

Å korte ned fristen for å betale dette gebyret vil selvfølgelig føre til at flere havner i en desperat pengemessig situasjon, som igjen øker sjansene for alt fra kriminalitet og prostitusjon, til lånehaivirksomhet, eller at man mister retten til familieliv.

I høringsbrevet står det blant annet:

Departementet er kjent med at det vil kunne være utfordringer knyttet til å fremskaffe nødvendige midler til betaling av gebyr. Departementet legger imidlertid til grunn at det vil være praktisk mulig å få betalt gebyret i tide.

Hvordan departementet kommer til konklusjonen om at det vil være praktisk mulig å betale gebyret i tide, gis det overhode ingen begrunnelse for. Grunnen er vel såpass enkel at det kun er mulig å nå en slik konklusjon ved nettopp ikke å drøfte situasjonen flyktningene det gjelder befinner seg i.

- Dagens praksis om unntak fra ettårsfristen.

Det finnes et unntak fra ettårsfristen i uteldningsforskriften § 10-8 femte ledd, som gjelder "forhold utenfor søkers kontroll". Unntaket praktiseres svært strengt, og langt strengere enn det bestemmelsens forarbeider legger opp til.

1 UDIs rundskriv RS 2008-035V1 Rutiner og satser for økonomiske ytelser til beboere i statlig mottak, regulerte satser 2016

Vi har for eksempel sett flere saker hvor UDI og UNE skriver at man må regne med flere måneders ventetid på ambassade. Dermed har saker hvor det er søkt på nett innen fristen, men hvor lang ventetid har ført til at det ikke har vært mulig å fysisk møte på ambassaden til time innen fristen, blitt avslått, fordi UDI og UNE i praksis ikke anser lang ventetid som et "forhold utenfor søkers kontroll".

Av andre eksempler kan vi nevne at eritreere som har opplyst å ha blitt fengslet under forøk på flukt fra Eritrea til Sudan eller Etiopia hvor det finnes ambassade, ikke blir trodd av UDI eller UNE i klagomgangen når vi har anført at dette er grunnen til det sene oppmøtet. UNE har avslått fordi man ikke kan dokumentere arrestasjonen. Dette til tross for at Landinfo i sine rapporter om Eritrea skriver at svært få eritreere får utreisetilattelse, og at personer som pågripes for fluktforsøk, fengsles².

Vi har også sett en rekke eksempler på at feil og manglende informasjon fra det offentlige og utlendingsmyndighetene selv, har ført til at søknad har blitt for sent fremsatt, uten at UNE har benyttet unntaket av den grunn.³

- Bakgrunnen for dagens ettårsfrist.

Bakgrunnen for dagens frist på et år, var at det ikke skulle gjelde lempeligere regler for familier som hadde valgt å leve adskilt enn ved familieetablering. Det sentrale skulle altså være valget. De flyktningene vi er i kontakt med, og som søker familiegjenforening, har ikke valgt adskillelse.

Følgende er fra forarbeidene til utlendingsforskriften § 10-8 femte ledd:

(...)Dersom familien har valgt å leve atskilt etter at referansepersonen fikk opphold i Norge uten å fremme søknad om familiegjenforening, er det ingen grunn til at det bør gjelde noen lempeligere regler enn ved etablering av nytt familieliv. Departementet mener således at dersom søknaden ikke er fremmet innen ett år etter at referansepersonen fikk opphold, bør det ikke gjøres unntak fra kravet til sikret underhold. Unntak bør imidlertid gjelde dersom søkeren har vært forhindret fra å fremme søknad på et tidligere tidspunkt på grunn av forhold som ligger utenfor søkerens kontroll. Situasjonen kan for eksempel være at referansepersonen og søkeren ikke har hatt kontakt fordi de ikke har kjent hverandres oppholdssted og lignende, eller at søkeren har vært faktisk forhindret fra å reise til norsk utenriksstasjon for å fremme søknad.⁴

2 Landinfo: Temanotat Etiopia/Eritrea: Grensepassering, registrering og forhold for eritreiske flyktninger i Etiopia

3 <http://www.dagbladet.no/nyheter/hvorfor-kan-ikke-pappaen-min-fa-vaere-sammen-med-oss-i-norge/60699258>

4 Departementets høringsbrev 17.10.2008 AID20081017

De foreslåtte innstramningen har ingenting å gjøre med å ta hensyn til om familien har valgt å leve fra hverandre eller ikke.

Mer byråkrati.

Vi opplever allerede idag med kun en frist på tre år, at det er ressurskrevende både for oss og for utlendingsforvaltningen å argumentere og vurdere unntak fra fristen. Ofte må opplysninger sammenliknes med hva herboende familiemedlem opplyste om da vedkommende søkte asyl i Norge, intervjuer fra ambassade og politi må innhentes og ofte asyldokumentene til herboende. Kort fortalt er det et omfattende arbeid å ta stilling til oversittede frister. Dette er nødvendig fordi det av åpenbare årsaker er slik at mange av opplysningene om for eksempel fengsling under flukt og liknende, ikke lar seg dokumentere. Og skulle de ha latt seg dokumentere, anser norske myndigheter at dokumenter fra de fleste landene flyktningene kommer fra, har så lav notoritet at de uansett ikke legges til grunn som bevis for noe som helst.

Det som nå ligger på bordet, er et forslag om tre frister, som hver for seg vil måtte vurderes, dokumenteres og som kan gjøres unntak fra. Helt enkelt blir det tre ganger så mange frister å vurdere.

Dette vil utvilsomt føre til at sakene blir vanskeligere og mer ressurskrevende for alle parter, med påfølgende lengre ventetid på svar på søknader og klager fra UDI og UNE, stikk i strid med politiske målsetninger om redusert saksbehandlingstid og mindre byråkrati.

Bakgrunn for innstramninger.

Bakgrunnen for forslag om innstramninger, bygger på presumpsjoner om at det er nødvendig å stramme inn regelverket for å unngå stor tilstrømning av asylsøkere til Norge, og at strengere regler for familiegjenforening motiverer nyankomne til integrering og deltakelse i arbeidsliv.

- Behov for strengere regler?

Uten de foreslåtte innstramningene, har det vært en markant nedgang i antall asylsøkere fra 2015 til 2016. Mens det i 2015 ble registrert 31.150 asylsøknader, ble det i 2016 registrert 3.460 asylsøknader.⁵

5 Statistikk fra UDIs nettsider, www.udi.no

Tallenes klare tale tyder ikke på at å beholde dagens regelverk for familiegjenforening vil bety stor tilstrømning til Norge. Det er også verdt å merke seg at flertallet av flyktningene som innvilges asyl i Norge, ikke resulterer i påfølgende familiegjenforening. Tall fra SSB viser at i perioden 1990-2015 har kun 17 % av flyktningene i Norge endt opp med å gjenforenes med familie, og i snitt har det blitt gitt 0,32 familiegjenforeningstillatelser pr. flyktning⁶.

SSB har selv påpekt følgende på side 38 i rapporten:

Selv om familieinnvandrede til flyktninger utgjør kun en femtedel av alle familieinnvandrere, er de den mest omtalte gruppen av familieinnvandrerne i samfunnsdebatten.

Det store flertallet av familiegjenforeningstillatelser, gjelder altså ikke familie til flyktninger, men andre - familiegjenforente til arbeidsinnvandrere, EU-innvandrere, norske borgere, etc.

Vi har også registrert at det i visse sammenhenger virker å være en oppfatning om at mange flyktninger gjenforenes med et stort antall familiemedlemmer. Tall fra SSB viser at kun 0,038 % av flyktningene som ankom Norge mellom 1990 og 2015 endte opp med å gjenforenes med 10 eller flere familiemedlemmer.

De øvrige tallene viser altså at flertallet av flyktningene i Norge, med dagens regelverk, ikke gjenforenes med familie, og at tallene er kun 0.32 familiegjenforente pr. flyktning. Det er med andre ord en beskjeden andel av innvandringen til Norge dette dreier seg om, og det er vanskelig å se behovet for ytterligere innstramninger når tallenes tale er så klar, særlig veid opp mot de meget brutale og uheldige konsekvensene ytterligere innstramning av regelverket vil medføre.

- Mer barnefattigdom

Det er en kjensgjering at barnefattigdom er et større problem i familier med enslige forsørgere enn i saker hvor det er to foreldre til å dele omsorgen for barn.

Regjering lanserte i 2015 sin strategi for bekjempelse av barnefattigdom⁷. På side 21 står følgende:

De mest utsatte barna lever i familier med enslig forsørger, eller med foreldre som ikke har arbeid og som lever på trygd (Harsløf og Seim 2008). Kombinasjonen av dårlig råd og andre sosiale eller helsemessige

6 SSBs rapport Familieinnvandring og ekteskapsmønster 1990–2015, side 39.

https://www.ssb.no/befolkning/artikler-og-publikasjoner/_attachment/288305?_ts=158f7f39e80

7 https://www.regjeringen.no/contentassets/ff601d1ab03d4f2dad1e86e706dc4fd3/barn-som-lever-i-fattigdom_q-1230-b.pdf

problemer er krevende både for foreldre og barn. I innspillene fra barna kommer det tydelig frem at de ønsker at foreldrene skal få hjelp til å løse konflikter og bekymringer som følger av fattigdom. Barna tynges av familiens bekymringer.

Strengere regler for familiegjenforening for flyktninger, vil føre til at det blir flere enslige forsørgere, og med det flere barn som vokser opp i fattigdom og med en forelder som er bekymret for hvordan det går med den andre foreldren som gjerne oppholder seg i en krigssone eller under kummerlige forhold som flyktning i tredjeland. Det sier seg selv at barna det her dreier seg om i det overlegne flertallet av tilfellene vil ha det bedre, både omsorgsmessig og økonomisk, om strenge familiegjenforeningsregler ikke står i veien for at både mor og far kan dra omsorg for barnet.

Det fremstår derfor som paradoksalt at regjeringen på den ene siden ser det som viktig å bekjempe barnefattigdom, mens den samme regjeringen vil før en familiegjenforeningspolitikk som fører til mer barnefattigdom.

- Familiegjenforening viktig for integrering

Regjeringen har i lengre tid hevdet at strengere familiegjenforeningsregler vil motivere til raskere integrering. Vi kan ikke se at det på noe punkt er redegjort noe nærmere for hvorfor det skulle være slik, og for oss som jobber med menneskene det gjelder, står det som klart at det motsatte er tilfellet.

Her dreier det seg om reglene for familiegjenforening for flyktninger, altså familiemedlemmene til personer med innvilget asyl i Norge. Innvilget asyl forutsetter selvfølgelig et beskyttelsesbehov, og flesteparten kommer fra krigsområder og det er helt enkelt en meget god grunn til at de har flyktet. Familiemedlemmene befinner seg da enten i krigssoner eller er selv flyktninger. Det krever ikke store innlevelsesevner å se at bekymringen for barn / ektefelle som enda ikke har kommet til Norge, fort blir så stor at det går ut over konsentrasjonen i Norge. Slik bekymring gjør rett og slett at mange vi er i kontakt med, ikke klarer å konsentrere seg verken om språkopplæring eller arbeid - bekymringen for de nærmeste overskygger alt annet. Vi har kort fortalt sett at mange flyktninger har blitt syke av slik bekymring.

Å faktisk innvilges familiegjenforening, innebærer at den enkelte flyktning i Norge fremfor å bekymre seg for familien, kan konsentrere seg om å komme inn i det norske samfunnet og lære seg språket. Det å kunne være sammen med familien i det nye landet Norge, fremfor at det samme landet nekter deg retten til familieliv, gjør selvfølgelig også noe med innstillingen til samfunnet forøvrig.

Strengt familiegjenforeningsregler er med andre ord ugunstig både med tanke på integrering, kriminalitet og radikaliseringsprosess, og er med dette i strid med alle uttalte, politiske intensjoner angående dette.

Også det offentlige fagorganet på området, IMDi, har klart gitt uttrykk for at strengere familiegjenforeningsregler vil være til hinder for integrering, og har skrevet følgende i sin høringsuttalelse av februar 2016:

EU studien: «How immigrants experience integration in 15 European cities», viser at integrering hemmes ved at familiegjenforening vanskelig gjøres¹⁸. Flyktninger opplever at adskillelse fra familien får en negativ innvirkning på hele integreringsprosessen. Personer som er på flukt og søker om beskyttelse vil som regel ha som hovedprioritet å finne og samle familien så fort det lar seg gjøre. Uro, frykt og stressreaksjoner rundt uvissheten om familiemedlemmers situasjon, øker deres allerede store sårbarhet etter å ha vært utsatt for traumatiske opplevelser som har tvunget dem på flukt. Også UNHCR understreker betydningen av å samle familien raskt for den enkeltes integreringsprosess fordi å bo sammen med nær familie forsterker flyktningers sosiale støtteapparat. Forskningen viser at tvungen familieadskillelse med en konstant bekymring for familien, uten utsikter til å kunne bli gjenforent før det er gått mange år, for mange vil kunne resultere i svekket psykisk helse. Dette vil igjen kunne føre til dårligere konsentrasjon og læringsevne, og gjøre det vanskeligere for flyktningene å lære norsk og komme over i en normalisert situasjon og selvforsørgelse. Motsatt har familiegjenforening en positiv effekt, særlig på enkeltpersoners velferd, men også på deres arbeidsutsikter og på skoleprestasjonene til barna i familien. Erfaringen fra mange kommuner er også at familier, barn og unge ofte har bedre muligheter for integrering enn enslige voksne og eldre. Barn og unge går i barnehager og på skole og blir kjent med andre barn i nabolaget, og bidrar derfor til at familien får større kontaktflate.⁸

Forholdet til folkerettslige forpliktelser.

Det er i beste fall tvilsomt om de faktiske virkningene av de foreslåtte innstrammningene vil være i tråd med Norges internasjonale forpliktelser.

Departementet skriver rett ut at de foreslåtte tiltakene strider mot UNHCRs anbefalinger, men at disse ikke er bindende for Norge:

8. IMDi's høringsvar - endringer i utlendingslovgivningen (innstramminger II), 09.02.16, [file:///home/georg/Nedlastinger/IMDis%20h%C3%B8ringssvar%20-%20endringer%20i%20utlendingslovgivningen%20\(innstramminger%20II\).pdf](file:///home/georg/Nedlastinger/IMDis%20h%C3%B8ringssvar%20-%20endringer%20i%20utlendingslovgivningen%20(innstramminger%20II).pdf)

UNHCRs Executive Committee har gitt en rekke uttalelser knyttet til familiegjenforening med flyktninger. Disse uttrykker at familiens enhet er av fundamental viktighet for denne gruppen og anmoder statene om å ta hensyn til dette. Verken anbefalingene i Flyktningkonvensjonens sluttakt eller uttalelsene fra ExCom er rettslig bindende for Norge.

Departementet har ellers ikke noen videre begrunnelse på hvorfor innstramningene ikke skulle stride mot våre folkerettslige forpliktelser.

det finnes flere eksempler fra de senere årene på at Norsk praksis har blitt kjent menneskerettsstridig av norske domstoler. Vi kan blant annet nevne Høyesteretts dom⁹ om å kjenne norsk fengslingspraksis for asylsøkere som hadde ankommet Norge med falske dokumenter for å være i strid med flyktningkonvensjonen.

Videre vil vi nevne Mariasaken¹⁰, en sak vi arbeidet med hele veien. Dommen sier noe svært viktig om vekten av hensynet til barnets best, avsnitt 65:

Det fremgår at hensynet til barnet ikke er det eneste, og heller ikke alltid det avgjørende, jf. her også plenumsdommen i Rt-2012-1985 avsnitt 134-136. Men komiteen understreker at ved avveiningen mot andre interesser *skal* hensynet til barnets beste ha *stor vekt* - det er ikke bare ett av flere momenter i en helhetsvurdering: Barnets interesser skal danne utgangspunktet, løftes spesielt frem og stå i forgrunnen.

Det er vanskelig å se hvordan innstramninger som vil føre til at flere barn blir igjen i flyktningleire eller krigssoner, at flere vokser opp uten eller med bare en forelder, at flere vokser opp i fattigdom og med bekymring for foreldre, at flere barn selv vil ta den farefulle ferden gjennom ørken og over hav i gummibåt fordi lovlig alternativer ikke finnes, er i tråd med hensynet til barnets beste og dette hensynets betydning, knesatt i Mariasaken.

Strengere regler vil nok føre til flere rettsaker hvor Norge havner i den noen pinlige situasjonen at det enda oftere enn tidligere vil vise seg at norsk praksis ikke er i tråd med internasjonale forpliktelser.

Behov for hjelpetiltak.

Selv med dagens regelverk er det åpenbart stort behov for hjelpetiltak angående familiegjenforening. Dette behovet vil bli enda større om fristene strammes inn. Som nevnt over, mottar vi daglig henvendelser fra det offentlige selv for bistand

9 Rt. 2014 side 645

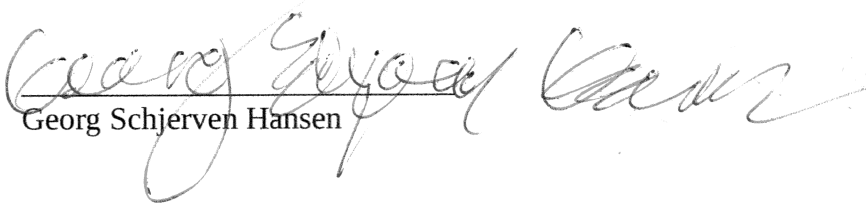
10 Rt 2015 side 93

i forbindelser med søknader om familiegjenforening. Dette er et ressurskrevende arbeid, og pr. idag finnes ingen midler å søke for å gi slik bistand.

De fleste andre innvandrergupper, som asylsøkere, au-pairer, arbeidsinnvandrere, EU-innvandrere, ofre for menneskehandel etc, har spesifikke hjelpetiltak i Norge. Det er vanskelig å se hvorfor det ikke skulle ytes hjelp også i familiegjenforeningssaker. Det er ikke fri rettshjelp på området, og det er åpenbart av avgjørende betydning for menneskene det gjelder.

Regelverket er såpass komplisert at det neppe vil egne seg til å være en kommunal oppgave. Vi ber derfor om at det innføres en støtteordning som gjør oss i stand til å bistå i det stadig økende antallet henvendelser om familiegjenforening både fra flyktingene selv, andre organisasjoner, og sist men ikke minst det offentlige selv.

Selvhjelp for innvandrere og flyktinger (SEIF)

Georg Schjerven Hansen